

EESTI SKAUT

EESTI SKAUTIDE MALEVA
AJAKIRI

*Anton Õunapuu, Eesti Skautide I rühma asutaja.
Esimene Tallinna Skaut.*

XI. AASTAKÄIK

Nr. 6

Tallinna Sk. Mal. XV aastapäeval
5. VI 1932.

VÄLJAANDJA;
EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄASTAAP

TOIMETUS; Vastutav toimetaja; N. KANN. Peatoimetaja H. TARI.
Toimetuse liikmed: H. MICHELSON. A. KASAK. R. TREU.

TOIMETUSE ADDRESS: Tallinna, S. Roosikrantsi 11.

TALITUS: Tallinna, S. Roosikrantsi tähn, 11. Kõnetr. 452-37.

Ilmub 8 numbrit aastas. Aastakäik kr. 1.50. Üksiknumber 20 senti.

Peavanema eripäevakäsk Tallinna skautide malevale

Tallinnas, 4. juunil 1932 a.

§ 1.

Tallinna skautide malev pühitseb oma 15-t sünnipäeva. Ta on Eesti skautluse esimene teerajaja, millele pani aluse Eesti skautluse unustamatu isa Anton Õunapuu. Eesti skautide peastaabi nimel teeritan ma Tallinna malevat ja soovin temale edu järgnevaiks õnnistusrikkaks tööks. Eesti noorsoo kasvatamise alal. Tema endistele ja praegustele juhtidele, kui ka ta liikmetele avaldan südamlikku tänu edurikka töö eest.

§ 2.

Püsivate teenete eest annetan teenete diplomi I j-sk. Jaan Tolm'ule.

§ 3.

Tubli ja eeskujuliku skautjuhi e-sk. Eduard Ots'a ülendan noorem skautmasteriks.

§ 4.

Tunnistan eeskujulikkudeks skautideks, ühes eeskujuliku märgi rinnal kandmise õigusega, töökaid ja eeskujulikke I j-skaute: Ilmar Kaasik, Aleksander Peekaln, Arnold Stranberg, Elmar Tolm, Ivar Paalman ja Boris Nikolai.

§ 5.

Agaratest ja tublidest hundipoegadest tunnistan eeskujulikkudeks, ühes eeskujuliku märgi rinnal kandmise õigusega: Ülo Schmidt'i, Johannes Kristofer'i, Eduard Attim'i, Gerhard Kirilovits'i.

§ 6.

Hoolsus skaudi märke luban anda välja 9 Tallinna skaudile.

Peavanem: N. Kann. (allkiri)

Peastaabi ülem: J. Hünerson. (allkiri)

Peastaap korraldab märkide müüki.

Eesti Skautide Maleva Peastaabil läks korda korraldada skautmärkide ladu, mille tõttu nüüdsest peale on alati Peastaabist saada Peastaabi poolt kinnitatud 9. mail 1932. skautlisi märke.

Peastaap soovitab Malevatele praegusel korral järgmisi märke:

Svastika lindil ehk nõelaga . . .	Kr. 2.85
Teenustemärk	" 2.85
Peastaabi liikmete rinnamärk . . .	" 1.80
Skautmasteri rinnamärk	" 1.80
Noorem-skautmasteri rinnamärk . .	" 1.80
Eeskujuliku skaudi märk	" 1.40
Eeskujuliku hundipoja märk	" 1.25
Hoolsusmärk	" 0.80
Skauti töötusmärk	" 0.45
Mütsimärgid: skaudi ja hundip. . .	" 0.10
Aasta ja viie aastamärgid	" 0.05
Skauti võõrihma pandlad	" 1.25

Linte ja riidet nende hindade juure arvatud ei ole — neid muretsegu igauks ise.

Märgid müüakse kohemaksetava raha eest ehk saadetakse välja tellija kulul posti lunamaksuga kohe tellimise Peastaapi saabumisel.

Raha tellimisele ligilisades arvestada juure ka posti saatekulu. Suuremal märkide tellimisel, kuni ühe kilose pakini saatekuluks ligi lisada 60 (kuuskümmend) senti, kuna üksiku märgi tellimisel — 25 (kaks kümmend viis) senti.

Mütsimärke, nii skaudi kui hundipoja ja aastamärke ning skautrihma pandlaid on vabamüügil saada ka R. Tavasti tööstusest määramata arvul, Tallinnas Väike Roosikrantsi tän. 6.

Märkide saatekorraldus on pandud Peastaabi sisesekretäri n-skm. R. Tulven'i kohustuseks. Aadress; Tallinn, Lembitu tän. 11—1.

Sisu: Peavanema eripäevakäsk Tallinna skautide malevale. | Tallinna skautide malev 15 aastat vana. | 15. tulbal. | XV aastapäeva puhul. | Skautlus rahvusvahelise lähenemise edustajana. | Aastapäeval. | Öölsal alusel loodud vanem skaudipere olgu tervitatud. | Skautlus poiste liikumine. | Isiklik varustus korda. | Kaks skauti telgis „Kellast“ rääkimata. | Vene (süsta) ehitamine. | Teateid. | Kuulutus.

Tallinna skautide malev viisteist aastat vana.

Tema asutaja Anton Õunapuu.

Tallinna skautide maleva iga on Eesti skautluse iga, algas ju eesti skautlus oma kasvatuslikku tööd Tallinnas ja esimene eesti skautide maleva oli Tallinna malev. Tallinna malevale järgnesid üksteise järel teised malevad.

Tallinna ja sellega kogu Eesti skautide malevale pani aluse poeglaste kommerts- ja realkooli võimlemise õpetaja Anton Õunapuu.

Ta astus pärast Vändra kihelkonna kooli lõpetamist Soome kehalise kasvatus kursustele, millised töötasid Helsingi ülikooli juures.

Eesti Skautide Peavanem hra N. KANN,

Nende kursus kestis kaks aastat. Kui ilmasõjas sai surma realkooli võimlemise õpetaja leitnant Rosenthal, kutsusin ma Anton Õunapuu realkooli võimlemise õpetajaks. Ühel päeval jutustas ta mulle skautlusest, millega ta oli tutvunud Soomes ja meie otsustasime asutada I skautluse rühma. Ta oli läbirääkinud ka poeglaste kaubanduse kooli inspektoriga I. Sihveriga, poeglaste kommertsikooli direktori V. Raamiga ja kolme kooli poistest asutatigi I skautide rühm, mis praegugi on veel realkooli ja Vestholmi eragümnaasiumi õpilastest koostuv rühm. I rühmale järgnesid teised. Õunapuu palus mind hakata I rühma vanemaks, kuna Tallinna maleva vanemaks kutsus ta kapten Tõnsoni.

Kahjuks ei lubanud saatus Anton Õunapuud kaua juhtida eesti skautlust. Algasid rasked ajad. Ühes vene revolutsiooniga pääsesid meil lühikeseks ajaks võidule vene madruste ja soldatite abil eesti enamlased. Sellele järgnes sakslaste okupatsioon ja siis meie vabastamisesõda. Anton Õunapuu määrati Tallinna miilitsa ülemaks ehk endises keeles politseimeistriks. See amet nõudis tol ajal palju vaeva ja veel rohkem aega. Sellele järgnes Kalevi maleva asutamine, kuhu astus ühes kapten Tõnsoniga palju intelligentseid inimesi, nende seas ka hulk noori õpilasi keskkoolidest, muude seas ka realkoolist. Õunapuu, kui tuline isamaalane, ei jäänud teistest maha. Ka tema läks ühes Kalevi maleva kangelastega sõjaväljale ja võitles vahvasti asiaatide ülevõimu vastu. Tema ja teiste kangelaste mehemeel, piiramatult vahvus ning hulljulgus ja paindumatu tahe võita löi põgenema euraasia metsikud ja verejanulised sõjajõugud, kuid võitlus rahva vabaduse eest nõudis meie tublidelt rahva poegadelt ka suuri kaotusi. Ühel päeval teatati, et realkooli õpetaja Anton Õunapuu sõjamõllus saanud haavata. Ta toodi Tallinna haiglasse, kus teda raviti mitu nädalat. Ta ei olnud veel täitsa terve, kui ühel pealelõunasel ajal astus minu juure sisse, et jätta minuga jumalaga, tohtrid ei tahtnud teda sõjaväljale laska, ka mina katsusin teda hoida paariks nädalaks tagasi, kuid mingisugune suur nägematu jõud sundis vahvat kangelast kiiremine sõitma oma meeskonna juure väerinnale. Ta seletas, et väerinnal hakkaksid kaasvõitlejad teda nimetama „memme pojukeseks“, kus ta „logeleks“ Tallinna uulitsatel või „puhkaks“ oma korteris. Eesti rahva vabadusvõitlus nõudis, et kõik tublid mehed oleksid võitlusväljal ja tema ei tahtnud kasutada mõnenädalalist puhkust, mida pakkusid temale meie rahvaväe arstid.

Möödusid mõned päevad ja saabus kurb sõnum. Anton Õunapuu oli langenud sõjas Eesti vabaduse eest ja Eesti esimesi skaute näitas oma kaasaegsetele ja tulevaste põlvede skautidele ja üldse Eesti noortele, et ei tule mitte üksnes seletada noortele ja vanadele, nagu tegi seda rooma laulik Haratius, et „*dulce et decorum est pro patria mori*“, vaid et tuleb ohverdada isamaa altaril ka oma elu, kui mõni võõr-rahvas tahab paenutada uue orjaikke alla meie rahvast ja riisuda temalt uuesti ta vabadust, ta riiklist iseseisvust.

Anton Õunapuu langes kangelasena, kuid seeme, mille ta külvas noorte ja isegi vanade hingedesse, ei ikaldunud, vaid lõi lopsakalt kasvama ja skautlus Eestis on 15 aasta jooksul kasvanud tugevaks puuks. Teda ei murra enam tuuled ja tormid, vaid ta kasvab ja kosub iga aastaga...

Anton Õunapuu, Eesti skautluse isa, ei ole unustanud eesti skaudid, kuigi raskete aegade tõttu meie ei ole jõudnud veel ehtida kangelase kalmu Vändra kalmistul väärilise mälestusmärgiga. Eesti skautluse 15-aastase kestvusepühal tuletame Sind aga tänuga meele. Su mälestus ei ole kustunud. Sa oled meil kõigil, kes Sind tundsid, kes Sinuga töötasid ja võitlesid, hästi meeles ja Sind tuletavad uhkusega meele eesti skaudid niikaua, kui kestab Eesti skautlus...

Peavanem N. Kann.

Tallinna Maleva Juhatus.

N-sk. V. Birk, sk. Rich. Treu ja n-sk. V. Suigusaar.

15-dal tulbal.

1917. aastal „sähvatas“ sädemena skautluse idee tublilt isamaalaselt ja noorte sõbralt Anton Õunapuult Tallinna noorsukku. Kuigi palju ei jatku tal aega õhutada seda sädet lõõmavaks leegiks. Koos oma sõpradega tõttab rindele, isamaad kaitsma, kuhu jääb ise ja hulk teisi paremaid aatevendi.

Sädemest tahab tõusta tuluke, kuid vabadussõda ei lase seda.

Kuid, kes suudab takistada seda, mis peab sündima? Sädemekesest loitub tuluke, paisudes kiirelt suurteks leekeks, mida ei osata parajal ajal taltsutada. Nii algas skautlus.

Rühm poisse, kelle algatusel koonduvad rühmad. Skautide arv ulatub peagi tuhandesse. Algas skautluse vaimustusajajärk. Peeti paraade, suuri demonstratsioone, täideti igasuguseid „politseilisi“ ülesandeid, 1500 skaudiga sõideti Soome, korraldati jalutuskäike ja laagreid. Uusi rühmi kerkis kui seeni peale vihma.

Seal tuli see, mis tulema pidi. Juhtide puudus ja olemasolevate vilumatus ei suutnud säärast massi selles suunas kasvatada, mida skautline kasvatus ette nägi. Algas skautluse otsimisajajärk. Saadi aru, et mitte arv, vaid töötulemused olgu sihiks. 1923. a. reorganiseeritakse skautlik organisatsioon. Tõmmatakse kaasa vanu sõpru, eesotsas „papi“ J. Hünersoniga. Loodakse sõprade seltsid ja skautlus võtab kindlama ilme. Kujunevad välja traditsioonid, kombed, juhtijaskond. Skautlus saab oma tööjuhendi põhimääruse. On tekkinud skautüksused pea igas linnas ja algab skautluse tegutsemisajajärk.

Peatudes tänasel juubelipäeval, võime tänus oma pilgud pöörda ülesse Kõigevägevama poole ja öelda: „Armas Taevaisa, tänan sind, et oled lasknud meie liikumist sirguda poisi ikka.“

Vaatamata kõigile raskustele, mis võita on tulnud, oleme alal suutnud hoida oma skaudivaimu, oleme truuks jäänud oma liikumisele ja oleme omanud vaimu, mis ei lase meid senistest sihtidest kõrvale kalduda. Kui meie liikumise algpäevil ja veel hiljemgi leidus pessimiste, kes kahtlevalt suhtusid skautliikumisele, siis loodetavasti neid praegu ei ole, ehk kui on, siis õige väikesel arvul. Tähtsamaks tunnuseks skautliikumisele just tema juubeli eel oli samalaadilise uue noorte liikumise loomine, kus kaasa tõmmati hulk pedagooge-seltskonnategelasi. Uus organisatsioon loodi täpselt skautliste põhimõtete alusel, võeti isegi pisiasju omaks seni skautide poolt läbiviidud töösihte ja kasvatusmeetodeid, ning tegevusalasid, märkidest ja vormist rääkimata.

Vahest püütakse skautlusele ette heita, et skaudid ei ole küllalt rahvuslased, teevad tegemist väljamaa samasihiliste organisatsioonidega jne.

See arvamine ei pea aga paika. Skaudi esimene seadus ütleb, et skaut on truu isamaalane ja isamaalise vaimu kasvatus seisab skaudi tegevuses alati esikohal ja juba seepärastki, et isamaa esimesi ohvritoojaid olid skaudid, eesotsas esimese Eesti Skaudiga Anton Öunapuuga.

Isamaa ja isamaalise vaimu kasvatus on ja jääb skautluse üheks esimeseks sihiks. Eesti skaudid teavad, kui armas on meie isamaa ja nad on kindlad, et ka teiste riikide skaudid armastavad oma isamaad, seepärast kõik skaudid tunnustavad rahvusvahelist sõprust ja elavad vennalikus üksmeeles. Skaut on vend igale skaudile.

Skautlus, olles vanemaid ja suuremaid noorte koondisi, mille sihiks on kasvatada noori kehaliselt terveteks ja tugevateks, tahte- ja teovõimelisteks enesevalitsejateks; kõlbliselt ausameelseteks, eluvõitlustes algatusvõimelisteks, ühiskondlises ligimesearmastajateks ning tublideks Eesti Vabariigi kodanikkudeks, tahab jätkata senist tööd, lootes laialdaste hulkade häatahtlikult toetusele, sest skautlus on noorte liikumine, mitte aga noorte liigutamine.

Rich. Treu, skm. Tall. Sk. Maleva juht.

Käskkirj nr. 15 Tallinna skautide malevale 4. juunil 1932

§ 1.

Ülendan I järgu skautideks Peeter Lepa, Endel Voldov'i, Raul Mardeat'i II-st rühmast Elmar Tolm'u ja Jaan Kuusman'i VI-st rühmast, vanusega 5. juunist s. a.

Õiendus: Aukohtu otsus.

§ 2.

Lugeda vanemate juhtide kursuste lõpetajaiks: Aleksander Peekaln, Boris Nikolai, Ilmar Kaasik ja Endel Voldov, vanusega 23. aprill s. a.

Õiendus: Eksami komisjoni otsus.

§ 3.

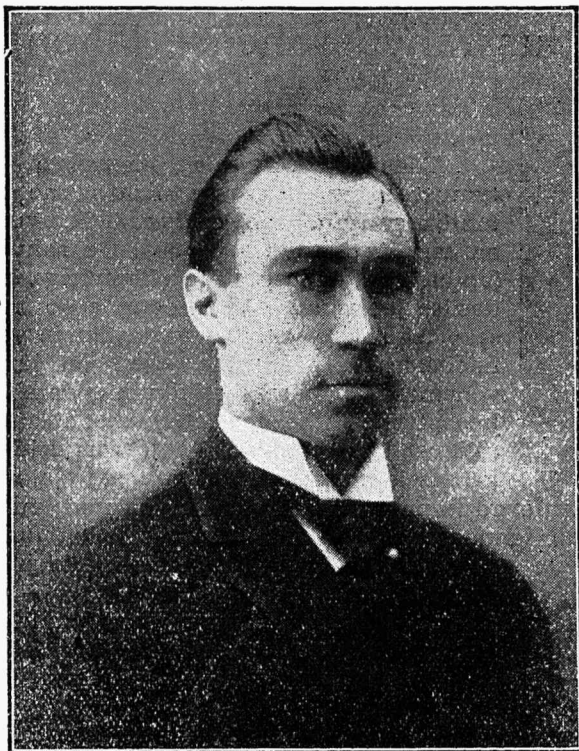
Järgmistel tublidel ja hoolsail skautel annan hoolsa skaudi diplomi, ühes märgi kandmise õigusega: Feliks Laaril, Hugo Trallman'il, Johannes Kilk'il, Jaan Kuusman'il, Udo Erm'il, Raymond Räämet'il, Jaan Ernits'al, Hans Puks ja Johannes Stuppel'e.

Õiendus: Peastaabi otsus.

Jüri Lossmann. Skm. Rich. Treu.

Mal. vanem.

Mal. juht.

*Jüri Lossmann
Tallinna Skautide Maleva vanem.*

XV aastapäeva puhul.

Tallinna skaudid on tekkinud Eesti iseseisvuse loomisega.

Skaudiv on iseseisvuse olemasolu eest vapralt võidelnud ja on jätnud selle mälestuseks oma nimelise väeüksuse „Scoutspataljoni“, sellepärast mälestavad skaudid viieteistkümnendal aastapäeval endi hulgast langenud juhte ja sõpru pärjapanemisega nende mälestussambale.

Skaudiv on jätnud oma viieteistkümnne aastase tegevuse jooksul palju jälgi omist töist, mis alati olnud enda kodu sisemuse ülesehitava eesmärgiga ja mis alati on olnud täis häätegeid.

Skaudiv on enamuselt noored ja teevad oma töö ise. Töö, mis on saanud liikumiseks ja mis kindlasti jääb püsima. Sellel liikumisel on 15-ne aasta jooksul kujunenud kindlad kavad, mis on astmelised noorsoo kasvatamiseks, milles peamiselt rõhutatakse inimlikkusele. See on väärtuslik töö, mida vähesed mõistavad. See on töö, mida tehes on võimalik rahuldust leida.

Jüri Lossmann, Maleva Vanem.

Skautlus rahvusvahelise lähenemise edustajana.

*A. Madisson,
endine maleva vanem.*

Tänapäev on äärmiste pingutuste — äärmiste pettumuste päev. Rahvaste vastastikune usaldus ja häätahtlik suhtumine on kadunud. Rahvusvahelises elus on seisak, tingitud sellest, et iga rahvas on end majanduslise soomusega — tollimüüriaga kafnud; majanduslise läbikäimise kitsendamine on rahvaste vahel seks teguriks saanud, et vastastikune vaen „ühel ühe, ühel kõigi ja kõigil ühe vastu“ on järjekindlalt süvenemas. Maailma-poliitikute südamlikud sõnad tihedast koostööst, vastastikkusest abistamisest ja sõbralikust üksmeelest on bluff, mis eriti kontrasti-rikkalt iseloomusteb meie praegust ajajärku.

Võib-olla tulevad kunagi, varem või hiljem, ajad, mil sõna „kriis“ ei ole enam nii igapäevaseks — nii igaminutiliseks painajaks, nagu praegu; võib-olla tuleb aeg, mil rahvad üksteise kõrval rahulikumas vaimus elavad. Kuid need ajad tulevad türikestena — seni kui rahvaste vaim, iga inimese vaim on nii kaugemale arenenud, et saadakse aru ka teise rahva, ka teise inimese elu-õigusest. Vast alles siis on neid, kes mõistavad praeguse ajajärgu hukatuslikkust ja praeguse ajajärgu kaootilist seisukorda.

Nende aegade ni jõudmiseks on tarvis määratud töö- ja jõukulu. On tarvis iga rahva, eriti aga iga rahva noorsoo juures kasvatuslikule tööle asuda. Iga rahva noorsoos on tarvis kasvatada ja äratada tulist isamaa-armastust, kuid samas on tarvis iga rahva noorsoo hulka istutada õige arusaamine teistest rahvastest; on tarvis istutada lugupidamise teiste rahvaste vaimsete ja materjaalsete saavutiste vastu; istutada arusaamine, et ka teised rahvad on kasulikud selleks, et oma isamaa kasvaks õitsevaks õnnemaaks.

Skautlus on senini ainukeseks organisatsiooniks ilmas, milline ülalnimetatud sihtjooned omaks võtnud. Skautlus Eestis on palju kordasaatnud selleks, et oma liikmeid kasvatada tublideks Eesti kodanikeks ja tublideks eestlasteks. Kuid skautlus Eestis on palju kordasaatnud ka selleks, et oma liigete hulgas kasvatada sõbralikkust teiste rahvaste vastu.

Selles suunas on tööd tehtud palju; Eesti skautluse vanema kantsi — Tallinna maleva 15. a. juubeli puhul jääb vaid soovida, et skautlus nii Eestis kui ka välismail samas rahvuslikus ja samas rahvusvahelise sõbralikkuse vaimus jõudsate sammudega edasi areneks. Siis võivad tulevad põlvned maitsta selle suure kasvatusliku töö vilja.

A. Madisson.

Aastapäeval.

Pühitseme oma maleva 15-dat aastapäeva. Skautlus Tallinnas on sirgunud skaudi ikka. Kaasa elatud nii mitmed raskused ja pisemad viperused — kuid nendest skaut ei räägi, sest „skaut vilistab lõbusalt, kui tal raske ja naeratub kui valus.“ Vilistame lõbusalt ja naeratame rõõmsalt täna, mil seisame juubelpäeva ees.

Armsad noored sõbrad, hundud ja skaudid, armsad vanemad ja kasvatajad, lugupeetud skaudisõbrad, naeratame koos lõbusalt — täna — sest see on meie kõikide rõõmupäev, nii noor kui vana elagu kaasa ja tundku rõõmu!..

*Skm. Rich Treu
Tallinna Skautide
Maleva juht.*

Noored! Oleme suutnud näidata, et oma algatustöö suudab midagi pakkuda, palugem Taevaisa, et ta õnnistaks meie edaspidist tööd ja annaks jõudu celolevate raskuste võitmiseks.

Vanemad! Teie pojad skaudiridades tahavad õppida seda, mida vajab kasvuaeline poiss. Teie pojad tahavad sirguda ausateks, tublideks isamaalasteks. Võimaldage neile seda teha skaudiridades.

Kasvatajad! Need noored poisid, kes on koondunud skautide lipu alla — tahavad täita skaudiseadusi, hõlbustades teie suurt tööd. Kui nad kõike seda veel pole suutnud teha — siis teevad nad seda edaspidi, sest skaut palub: „Taevaisa aita, et oleksin homme parem kui olin täna ja eila.“

Silme ees hoides skautsäädusi ja sihte — rühime edasi Eesti kodu ülesehitamisetöö vaimus, selleks oleme Alati valmis!

Rich. Treu, skautmaster, maleva juht.

*N-skm. H. Tari
Tall. Sk. Mal. au-
kohtu esim. „Eesti
Skaudi“ peatoime-
taja.*

Õilsal alusel loodud vanem skaudipere olgu tervitatud!

Õnnelikud võivad olla pealinna pisikesed hundipojad, skaudid, juhid ning sõbrad, kes vaevalt küll keegi ise seda pikka matka algusest tänini kaasa oleks sammunud, — kuid väärselt edasi kanda seda õilsamat tuld, mida meie skautide isa, Anton Õunapuu omas Eesti skautluse rajamisel, — on peetud sealpool omaks vanumatuks kohuseks.

See puhas, aateline samm vapralt isamaa pojalt, luua ammu mõttes seisnud, noorte isetegevuse vajaduse huvides, rühmitus, millest hiljem arenenud Tallinna skautide maleva ning Eesti skautlus.

See suur poeg, kelle eeskujul tuline isamaa armastus teisigi Eesti skaute mujaltki linnadest vabatahtlikuna lahinguväljadele kutsumus, langes...

Kuid ei langenud tema õilne algatus skautlusele.

Teie keskelt puudub see isik, kuid millalgi pole puudunud see tahe ning hoog Teie keskel paremuse saavutamiseks, mille on jäädvustanud Anton Õunapuu.

Hoidke seda väärselt ning arendage. Kohustagu see teid ja meid mängu edasi arendama tõesti hästi.

Usun, et kogu Eesti skaudijuhtide kogu ning Tartu skautide ühine pere ühineb minuga ning hüüab ühest suust vanemale malevale edaspidiseks —

õnn kaasa!

H. Michelson, skautmaster.

Skautlus poiste liikumine.

Hugo Simann „Poistelehe“ peatoimetaja.

Poisid peitub tulevane mees, kelle kujundamine seisab ümbruskonna mõju all, milles poiss elab. Muidugi ei ole ümbruskonna mõju ainukene, aga kahtlemata on ta tähtsamaid, kui meie tahame rääkida üldse kasvatuslikest mõjest ja pooldame ürginstinktide võimalust. Poisi arenemises on ajajärke, kus ta on isekas, omakasupüüdlük, jonakas; siis jälle seiklusihkaja, võitlushimuline, igasuguste salapärasuste austaja-kummardaja jne. Neil ajajärgel on vaja suunida poisi tegevust kasulikus suunas. On ju teada, et poisil pääle otsekoheste ülesannete näit., koolitöö, jääb rohkesti üle vaba aega, mida ta kasutab mitmesuguseks tegevuseks.

Uuemal ajal on hakatud erilist tähelepanu pöörama noorte tegevusele. On tekkinud terve rida mitmesuguseid noorte organisatsioone, ühed vähem, teised rohkem läbilöönud. Kõik need organisatsioonid töötavad kõrge, õi'sa sihi all „noorte kasvatamine“. Kool on õppeasuti-

Tallinna Skautide Maleva juhtide kogu.

Istuvad paremalt vasakule: ees m. aukoh. sekr. ja IV r. j. nskm. J. Strandberg. VI r. j. nskm. U. Tamm, aukoh. esim. nskm. H. Tari, mal. juht ja II r. j. skm. Rich. Treu, mal. a. j. ja II r. a. j. nskm. V. Suigusaar, m. a. j. nskm. V. Birk.

II rida: II r. suguh. j. I sk. B. Nikolai, II r. suguh. j. I j. sk. V. Madison. VII r. j. I j. sk. A. Kallas, III r. j. esk. E. Siivo, VI r. hunt II j. sk. J. Tolm, II r. hunt II j. sk. B. Niiler.

III rida: III r. hülge esk. A. Vender, ms. sekr. esk. A. Stranberg, II r. suguh. j. esk. J. Kaasik, II r. abijuht esk. A. Peekaln, I r. j. esk. R. Isok.

seks. Koolis ei leidu kõiki võimalusi noore mitmekülgseks arenemiseks. On vaja luua noorte organisatsioone väljaspool kooli. Neist mõttest on väljunud ja asunud organiseerima mitmesuguseid noorte liikumisi. Kuid pahatihti on need noorte liikumised kujunenud „noorte liigutamiseks“, sest noored ei tule kaasa liikumisega, mis ei vasta nende hinge-elule ja mis kutsutud ellu teoreetilisil kaalutlemisel. Vähe on üldse noorte, resp. poiste ja tüdrukute liikumisi, kui niisuguseid, mis on tõsiselt lõõnud läbi ja tunnustatud noorte eneste poolt. Üks selliseist on kahtlemata skautlus. Et ta on poiste poolt armastatud liikumine, näeme sellest, et ta levinud üle ilma ja leidnud kõikjal sooja vastuvõtu, liikumine, mis sobib poisile.

Astudes skaudiks, allub poiss kõigile neile seadusile, mis ettenähtud skautluse organisatsioonis. Need seadused on suunitud kõik sinnapoole, et poisist kasvatada õiglast, tubli ja isamaaarmastajat kodanikku. Iga skaut on teadlik oma kohustusi ja iga üksiku väärsamm oleks häbiks tervele organisatsioonile. „Nobless oblige“ — „suursugusus kohustab“ — iga poiss võib uhke olla selle üle, et ta on skaut.

Skautlus rahuldab poiste nõudeid, aktiviteeti. Skautlus rakendab poisi tegevusse praktilisil alul: — igasuguste sõlmede tegemine, laagri ja sildade ehitamine jne., valmistab tegelikule elule taipajaid mehi. Skautluse organisatsioon on samuti huvitav: — siin on võimalik poisil järk-järgult arenedes tõusta kõrgemale, sooritades vastavaid eksame. See ei ole mitte poisi auahnuse kasvatamine, nagu võiks väita, vaid tema tubliduse ja võimete hindamine. Siis ei või märkimata jätta üht iseäraldust, mis eraldab skautlust teistist noorsooliikumistest, s. o. vorm. Vormi küsimus on hästi õnnestunud võtte liita mitmesuguseid, erinevaid poisse üheks tervikuks, see on suureks plussiks organisatsiooni ühtlusele ja üksikute liikmete ühtekuuluvuse tundele. Ja, mis peasi, poistele meeldib see!

Ei ole näinud ühtki poissi, kes teatud vanaduses ei oleks olnud huvitatud skautlusest või skautlikust tegevusest, kuigi mitte kuuludes otseskohe skautluse organisatsiooni. Iga tubli poiss peaks olema skaut! Sellega asetaks ta oma elule õige aluse, millest võrsuks tubli mehenä. Kasvav huvi poiste hulgas skautluse vastu tõestab veelkord, et skautlus on poisteliikumine, poiste oma liikumine!

Kõik suurlaagrisse.

Ainult mõned nädalad veel ja Suurlaager käeski...

Kuid teha on siiski veel palju. Ei tule nüüd loota ainuüksi juhtidele. Tõelikult moodustab Suurlaagri vaid ühine pere ning ühine vaim.

Suurlaager on meie esialgne siht edaspidise teadlikuma suuna määramiseks parema töö tuletamiseks.

Kui tahame, et Suurlaager tõesti hästi korda läheks, tuleb unustada senised vääratused ning komistused ning tugevasti suruda päkka väiksele sõrmele skautlisel tervitusel meie ühise ettevõtte, Suurlaagri, parema kordamineku nimel, milleks meid miski ei tohi takistada, kui paremini mõista püüame kõrget skautluse mõistet.

Laagri majandusliku külje eest hoolitsevad tõesti tänuväärt hooliga meie vanemad sõbrad, eriti Pärnu seltskond.

Suurlaagri sisulise külje hea kordamineku eest võtab aga vastutuse oma kanda kogu Eesti skautide pere, just noorem pere, ja seda täie õigusega.

Skauudid! Hundipojad! Teie määrata on seekord tõeline skautlik laagrivaim ning meelcolu. Ja sisu!

Ja kui tuhat noort juba midagi üksmeelselt omaks võtavad, siis peab see ka väärikaid tagajärgi andma, mis huvitaksid meid ja neid.

Selleks püüame, isegi kõigest jõust.

*Kindral K. Koppers
Latvia skautide
president, kes kü-
lastab meie II suur-
laagrit ühes 150
Latvia skaudiga.*

Püüan alljärgnevate ridadega edasi anda laagri komitee otsusi ja üldisi korraldusi, milliseid tuleb kõigil silmas pidada, kes kavatsevad tulla 15—25. juulini kaunile Doberani pinnale.

Pärnust, mitte kaugel nahksillast, sadama kapteni maja juurest suure mootorpaadiga lahtisele merele, sealt otsesuunas Doberani kohviku sihis ja 45 minuti järele olemegi Doberani rannas. See kaunis meresõit nõuab vaid paarkümmend senti, kuid laagrisse tulejad skauudid tuakse kohale ja laagri lõpul jälle Pärnu tagasi tasuta. Maanteed mööda Audru mõisa kaudu on tee pikem, omnibussi ühendus kokkuleppe järele 30—40 senti. On aga laagris „nälg“ või toidumoonu puudus, siis kihutab väike mootor mööda Kirbu jõge Pärnu ja varsti on jälle tagasi, kuna see tee on kõige lühem, kuid läbipääsuks siiski ainult paatidele.

Osavõtuma maks kogu aja eest Kr. 5.50 tuleb maleva esindajate kaudu ette ära maksta talitusvanem hr. major Koigi kätte (Pärnu,

Karuselli 13). Peale ülalpidamise saab iga osavõtja selle summa eest veel Suurlaagri raamatu, märgi, ühekordse sõidu Pärnust Doberani ja tagasi. Põhk magamiskottide jaoks Suurlaagri kulul. Siia hulka pole arvatud sõitu kodukohalt Pärnu ja tagasi.

Toitlustuse korralduse on lahkelts oma peale võtnud skaudi sõbrad Pärnust härrad Koik, Krull eesotsas majandusvanem Mitt'iga (Nõmme Ida 18) ja eriti lahkelts vastutulevate Pärnu daamidega. Toitlus on ühine. Malevatel keedunõusid kaasa võtta ei tarvitse, küll aga toidu kandmise nõud, panged, sööginõud, on igaühel omad. Sellega on saavutatud suur aja kokkuhoid, küll vähemates laagrites keedavad skaudid ise, kuid Suurlaagris tuleb n. ö. kokakunsti õppida, pakkudes oma kaasabi igakord, kui see daamidelt, kokkadel ülejäu käib.

Osavõtjad. Arv. Ütleme tuhat, siis ei tohiks märgist palju kõrvale kalduda. Lätist 150, Poolast 1 rühm, Soomest 40, Leedust 1 rühm, Daanist 1 rühm, Rootsist 15, Ungari esitajad, loodame isegi Inglismaalt, Norrast ja Prantsusmaalt esitajaidki, meie oma pere juure arvata..., parem arvake ise edasi. Külalisi on meil juba oodata, sest laager on Pärnu külje all, paar suurt lõkketuld, spordipidu Staadionil, kuhu sammub terve laagri koosseis ja demonstreerib mõned liigutused hommikuse võimlemise kavast publiku elustamiseks, millele järgnevad võistlused. On saavutatud kokkulepe filmimiseks. Kõik kümme laagripäeva jäädvustatakse filmi lindile, et näeksid ka need, kes ise kohale tulla ei saa.

Ehitustega alatakse juuli alul. Iga maleva võtab kõik omad telgid kaasa, kuigi telkisid on ka mujalt kasutamiseks lubatud. Varustuse asjus on varem räägitud.

Tegevus. Päevakavad pakuvad vaheldust ning tuuakse ära Suurlaagri juhis, milline ilmub juuni lõpuks, üksikasjalikult. Olgu siin siiski antud ülevaade. Kohalejõudmise päev kuulub täielikult ehituseks ja osa teisestki päevast. Teisel päeval kella 10 paiku on osavõtjate esimene kogumine lipuväljale laagri staabi tervituseks. Samal päeval kell 18 on laagri ülevaatus, milliseks ajaks ehitustööd lõpetatakse. Kolmas, s. o. pühapäev on laagri pidulik avamine, milleks on palutud härra Riigivanem ja aupresiidium. Laagri päeva jaotus laagri kestel teostub järgmiselt: kell 7 äratussignaal, 7—8 võimlemine ja supl., 8—9 hommikueine, 9—10 korraldamine ja riiete tuulutamine, 10.15—10.45 inspeksioon, 10.45—11 liputõstmine, 11—1.30 tegevus, 1.30—2 ujumine, 2—4 lõuna ja puhkus, 4—7 tegevus, 7—8.30 õhtusöök, 9—10.45 lõke, 10.45 signaal, 11 vaikus. Laagri kestel, nimelt 20. juulil sammub terve koosseis Pärnu linna vaatluslele, muuseumi pärja asetamine langenute kalmistule, kuna 22. juulil on Pärnu staadionil suur spordipäev (3. üleriikl. sk. spordipäev), võimlemine. Korralduse ning tegevuse üle on varem puudutatud korralduskavades.

Pole vist tarvis meeletada, et iga osavõtja tuleb ainult eeskujulikus skaudivormis, õlakul ei puudu muidugi maleva nimetus ja pääkattüks skaudi müts.

Rääkida võiks veel palju, kuid pole ruumi.

Sellestki ülevaatest peaks selguma, et laager midagi töötab ja lubame meiegi selleks ühiselt väärselt püüda ning olla

alati valmis!

Tartus, 24. mail 1932.

Laagripäalik.

Isiklik varustus korda.

N-skm. V. Birk.

Käes on esimesed kevadilmad, millistega lähenevad ka laagrid, jalutuskäigud ja matkad. Seepärast on viimane aeg isikliku laagri-, rännak-varustuse kordaseadmiseks. Harilik nähe on, et skaut asub oma isiklikku laagri-, rännak-varustust korraldama alles viimasel päeval, mille tagajärjel tulevad sageli laagri ja rännakule puuduliku varustusega, mida igaüks hiljem on tunda saanud omal nahal. Et hoiduda pahedest, tuleks aegsasti asuda varustuse kordaseadmisele.

Kõigil on teada, et laager, rännak, matk seljakotita pole üldse mõeldav (nii iga skaut, kes tuleb suurlaagrisse, mahutab oma varustuse seljakotti). Paljudel skautidel on olemas seljakott, kellel see aga puudub, võib selle valmistada ise. Kas leidub kodus mõni riidetükk, milline peab olema küllalt tihe ja tugev, või poest ostes maksab kaitsevärvi riie, mis seljakotiks soovitav, ainult Kr. 1.10 1½ mtr. Õpetus seljakoti valmistamiseks ilmus 1922. a. „Eesti Skaudis“ nr. 3, lhk. 5 (valmistada võib ka vähe suuremate mõõtude järele). Riie tuleb enne valmistamist impregneerida, mis läheb kodusel teel maksma 24 senti (mitme peale veel odavam): Õpetus on 1928. a. „Eesti Skaudis“ nr. 2/3 lhk. 30, sellest segust tuleb teha ainult 1/3. Nii omale seljakoti valmistamine kodusel teel tuleb õige odav, kuna ta on sama hea, või paremgi veel, kui poest kalli raha eest ostetud.

Milline peab olema korralik seljakott?

Seljakott peab olema nii suur, et ta mahutab kõik isikliku varustuse, mida vajame laagris, rännakul, matkal. Kui teha või osta seljakott, siis alati parem pisut suurem, kui vähem. Kui salga skaudid kõik tahavad seljakotte, siis on kasulik seda teha ühiselt ja ühesuguste mõõtudega (ühiselt tehes tuleb ka märksa odavam).

Ka on tähtis, et seljakott istuks korralikult seljas. Selleks olgu rihmad (võivad ka riidest olla) küllalt laiad, et nad ei sooniks õlgu ja rihmade pikkus olgu paras. Vastasel korral lasub raskus ainult kallakul ja rihmad vajuvad õlanukkidele, mis väsitab äärmiselt. Parajate rihmade juures (mitte väga pingul) lasub osa seljakoti raskusest õlgadel ja kott toetub alt seljale. Sarnane kandmisviis ei väsita. Loomulikult peab asjade asetuse olema nii, et raskuskeskpunkt asub keskel. Nii olgu seljakott: 1) küllalt suur; 2) kerge; 3) tugev; 4) veekindel; 5) korralikkude ja parajate rihmadega.

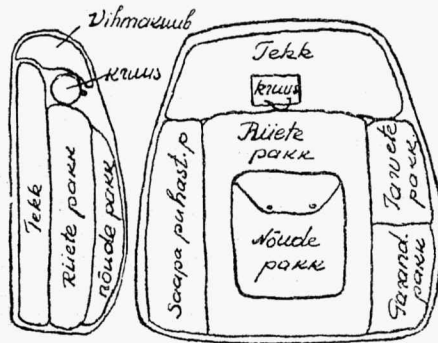
On suur kunst, et mahutada kõik tarvisminev varustus seljakotti. Alul näib see olevat väga raske. Kui olete aga selle väi-

kese kunsti ära õppinud, siis näete, et paari minutiga on kõik asjad mahutatud seljakotti. Sageli on laagris ja rännakutel skaute, kellel on küll ühes kõik tarvilikud esemed, kuid juhtub midagi tarvis minema, siis peab ta kogu varustuse seljakotist välja võtma, et üles leida tarvilikku eset. Et hoiduda sellisest tülist ja ajaviitest, olgu asjad pakitud korralikult ja reeglipäraselt.

Võtame kõik varustuse kokku ja asetame lauale. Grupeerime vastavalt liikidesse, teeme neist pakid ja asetame seljakotti.

Pakkimise juures peame silmas pidama:

- 1) Seljakotis peab olema kindlaks määratud kohad iga asja jaoks. Riidevarustus olgu asetatud keskele, mis toetub vastu selga.
- 2) Asjad olgu grupeeritud, näit. parandusasjad, tualettasjad jne.
- 3) Väikseid asju mitte lahtiselt asetada seljakotti, selleks teha vastavad pakid.

- 4) Sageli tarvisminevad asjad olgu asetatud kõige peale (veekruus, vihmakuub).
- 5) Asjad olgu nii asetatud, et nad käies ei kolise ega liigu.

Seda asjaolu pakkimise juures silmaspidades, on pakkijal teada, kus iga asi asub, tarvitseb ainult seljakotti lahti teha, 1 või 2 asja pealt välja võtta ja käes on ka kõige alumised esemed.

Õige varustuse asetus seljakotis:

Asjade asetamisel seljakotti, asetage rasked asjad alati alla. Murdke tekk korrapäraselt kokku, asetage lamedalt seljakotti, siis pesupakk teki peale, nõudepakk pesupaki peale, paremale alla paranduspakk, selle peale tualettpakk ja vasakule poole saapapuhastusepakk. Kruus ja vihmakuub asuvad kõige peal. Tihti tuleb aga mahutada seljakotti ka osa salga varustust, mida ühiselt tarvitatakse, näit.: keedunõud, toidunõud jne. jne. Siis võib tekk asetada rulli seljakoti peale, soovitatav keerata vihmakuue sisse (teki kinnitamiseks vastavad rihmad kinnitada seljakotile). Ka väikesele seljakotile võib tekk peale asetada, kui ta muidu varustust ei mahuta. Toiduained mahutatakse seljakotis olevasse vaba kohta nõudepaki peale ja ka kõrvale, kus ruumi jätkub. Samuti asetada ka isiklik toiduainete pakk.

Kaks skauti telgis „Kellast“ rääkimata.

(Järg).

(Milles teeme sõidu üle „mässava legendiku“ ja vedame pool päeva Muhemaal (Bootsu katsetas „mõnulemist“) Teeme tutvust siinse „liiniomnibusside“ mugavustega, mis meid meeleheitel ähvardas viia).

Sadamasse jõudes oli vihm juba täiesti „minevikku“ kadunud ja päike kerkis vaid selgemalt silmapiirile.

Kell lähenes 7-le. Paadiomanik oli oma „laevukese“ nõks puhtamaks lükanud, sest ega „linnahärrasid või künas üle viia“ nagu ta ise ütles.

Pani siis hääled sisse ja mõne minuti pärast „ristlesime“ juba sadamast merele ehk nagu Kella arvas „mässavale legendikule“.

Pole suur see vahe Virtsu ja Muhumaa vahel, kuid oma tunni ikka võttis, enne kui võisime jälle paadist maaleminemisele mõelda.

Ilm oli juba päris kenaks muutunud. Päike oli jõudnud kõik pilved eemale peletada.

Maandusime siis rõõmsalt, täis lootusi varsti Kuresaare jõuda. Selleks tuli enne telefoniga Kuresaarde kõlistada ja sealt lähemaid teateid pärida laeva ärasõidu kohta.

Leidsime endile kena puhkepaiga, just „postimaja“ läheduses asuval rohuplatsil. Seadsime end hästi mugavalt päikese kätte ning saades sellega valmis, läksin mina telefoneerima.

Vastuse, mille sain „Saaremaa pealinna tolliülemalt“, kes oli meie toetaja laevale pääsemiseks, polnud just eriti lõbus. Tema nimelt soovitas oodata „liini omnibussi“, mis kella kolmeks Kuivastusse jõuab ja meid nii kella 7—9 vahel Kuresaarde toob. Hm!..

Noh, ega polnud muud valikut. Maad oli oma 80 km. Kell lähenes 9-sale. Jala ikka ei hakka nüüd „viskama“. Tuleb oodata — siis ootame.

Sirutasin enda ka tekile pikali ning otsustasin õige natukene päikese käes „mõnuleda“.

Kindlasti oleksin sellise kena ja õilsa kavatsuse ka läbiviinud, kui ma poleks arvestanud selliste asjaoludega, nagu on Peetri tujud.

Nimelt tuli temal korraga (vist põrgust saadetuna) sama õnnis idee — minna randa märki loopima (nooremehe asi). Olin peaaegu veendunud selles, et ta läheb randa vaid selleks, et seal pole karta lõhkumisi, kuid varsti taipasin oma eksitust.

Kui tundsin esimese kivi oma turjal, siis arvasin selle juhuse

olevat, kuid ka siin üksisin, sest lähema kümne minuti jooksul oli sarnaseid „juhuseid“ nii palju, et minu mõnulemisel oli lõpp.

Tuli end püsti ajada, et minna karistama sarnast häbematast „ajaviitjat“ ja nii olin oma endise kavatsuse juba unustanud.

Kell liikus millegi pärast pöörase laiskusega, nagu ei tahaks ta kuidagi jõuda kolmeni — isegi 1-ni oodata oli juba ränk küllalt.

Korraldasime omavahelisi „jõustiku“ numbreid ja igasuguseid „ekskursioone“ lähemasse ümbrusesse. Ümbruse tundma õppimise otstarbel muidugi.

Kuid kui pikk üks päev ka ei ole — õhtu jõuab ometi kord ja nii jõudis ka meie ootamine viimaks lõpule.

Puudus veel mõni minut pool kolmest, kui maailmatu suur tormipily kerkis silmapiirile lähema maantee käänaku tagant.

Ikka lähemale jõudis too ammuoodatud „sõiduriist“ ehk n. n. „liiniomnibus“.

Tuju muutus meil kohe ime hääks ja Peeter „unustas“ end isegi nii kaugele, et ruttas meile pakkuma šokolaadi „omast tagavarast“.

Olime sellise „meelesegaduse“ üle Kellaga täiesti vapustatud ning korraga kartsin isegi kõige tõsisemat, kuid siiski möödus seekord kõik veel õnnelikult.

Omnibus jättis oma mugavuses meie arust õige palju soovida, kuid, et meil veel terve rida kaassõitjaid oli (ehk nagu Peeter hiljem ütles: kaaskannatajaid), tuli meil lihtsalt vaikida.

Esimene tund, mille saatsime mööda „kangelaslikus“ vaikuses, oli tõesti ränk, kuid siis lõppes ka meie tahtmine kangelast edasi mängida, sest ega meid Kuresaarde jõudes „rüütliks“ ikkagi poleks löödud.

Pole kerge sõita Kuivastust Kuresaarde, kuigi selleks kasutada „liini-omnibus“, kuid alalised peatused ja tasane sõit ühes põrgulise „loksutamisega“ teeb ka kõige kannatlikumast ja rahulikumast inimesest „närvihunniku“. Päälegi seltsis meiega veel troopiline kuumus, mis omnibusis „pesitsemise“ hoopis vaenulikuks tegi.

Olgu see õpetuseks tulevastele põlvedele, et skaudid, kes sellist suurejoonelist matka alustavad, mitte ei alga omnibusisõiduga.

(Milles ometi kord Kuresaare jõuame (Bootsu tollimaja ust nähes unistama unistama hakkab). Kohtame oma „õnne“ Kuresaare pargis ja saame linna kuulsamasse majja öökorteri. (Bootsu maadleb saladusliku „13. meelega“, kuid siiski leiab lõpuks lahenduse). Bootsu heitleb jällegi „saladusliku võimuga“ ning „päästab“ Kuresaare linna elanikud üleelamast nende suurimat pettumust).

Jah — ränk ta oli ja vaevata lasime endid liigagi, kuid ka sellel, vahel peaaegu lõputul näival sõidul, oli kord lõpp. Finaal oli Kuresaare turuplatsil, kus kenake hulk kohalikke elanikke „meid“ juba ootas.

Esimeseks mureks meile oli kiiremas korras saada ühendust meie sinse haldjaga — tolliülemaga.

Lähenedes pargile kostsid kõrvu lõppeva õhtukontserdi vaibuvad helid. Oli ju kell juba kaheksa ja sel kellaajal lõppebki tavaliselt kontsert.

Pöördusime kiires käigus paremale ja suundusime tollimaja poole.

Kõik oli veel vanamoodi ja vanal kohal, vähemalt näis see mulle nii, kuigi ligi 7 aastat on möödunud sellest ajast, mil viimati siin tänavail aega viideti väikese paljajalgse poisina.

Tollimaja lasus täielikus vaikuses. Seistes tema ukse ees, jättis vana tammepuust uks, mis vist juba saja aasta eest mõisnikkude ja rüütlite ees avanen ning seekord skaudipoiste ees pidi avanema, väga auväärse mulje.

Astusime sisse (muidugi meie koputusele oli vastatud). Ruum, kuhu sattusime, oli suur ja avar, täis aknaid.

Vastas seinas asuvast uksest tuli meile noor, pööraselt suur ja tugeva kehaga mees naerusel näol vastu.

Tutvustasin ennast ja omi kaaslasi liigutavate sõnadega ja avaldasin suurimat rõõmu tundma õppida meest, kes hoolitseb selle eest, et jõuaksime õigel ajal oma laevale.

Esimeseks uudiseks meile oli asjaolu, et ärasõidust tuleb alles homme midagi välja ja et meil on kena juhust viita üks öhtu ja öö siinses kenas kuurordis.

Kerkis üles öökorteri küsimus, sest ei taha ju otse parki oma telki püstitada. Äkki mõni peab meid miniatüür-tsirkuseks ja tuleb piletit norima.

Sammusime parki, et natukene istuda ja ringi vaadata.

Pargis istudes kohtasime oma järjekordset õnne, ühe minu vana sõbra näol.

Olles kohaliku tuletõrjeülemä poeg, oli temale väikene asi muretsema meile öökorter siinses priitsimaja ruumes.

Kell lähenes kümnele, kui sammusime oma lahke peremehe juhtimisel trepist ülesse priitsimajja.

Loomulikult oli meie esimeseks ülesandeks tutvuda ruumidega, mis kuulusid eelolevaks ööks vaid meile kolmele. Päälegi lahkus meie siiatooja varsti, sest tal olla mingid kohustused, mis ei lasknud teda kaua meie seltsis viibida.

Peetrile pakkus pöörast huvi vaadelda kella torni jalal nõõri, millega pannakse liikuma too helisev riistapuu, mis ajab nii paljudele inimestele oma heliga hirmu peale.

Jagasime olemasolevad diivanid oma vahel nii, et kõigil kolmel oli eeldusi mugavalt magada sel ööl.

Mingi salapärane „instinkt“ ehk „13 meel“, mis vist ainult skautidele omane äratas mind hommikul. Samast „võimust“ mõjutatult suundusid minu pilgud kõrvalolevale asemele, kus eelmine öhtu lamas Peeter. —

Hm — olin veel unine, silmad ei seletanud veel hästi kuid ei! see pole ikkagi tõsi. Ma pole enam unine ja silmad „seletavad“ ka päris hästi ja nimelt just seda, et Peetri asetühi — päris tühi kohe, kuid selles muidu nii loomulikus nähtes peitus jälle midagi tollest „võimust“, mis mind äsja ärataski.

Kuulatasin... Mingi imelik kobin, ja kõlin, kostis kõrval olevast toast.

Judin jooksis üle selja ja meele tulid, õieti tormasid läbi pea,

igasuguseid jutte tühjadest majadest, kus asusid igasugused kujud ja sõjariistad. Samuti nagu meie öökorteri suures saalis, kus suure punase kaleviga laud ja juba ise kaunis palju ütles.

Hakkasin suure häälega naerma ning kargasin asemelt. Nüüd taipasin ainsa pilguga seda, mis minul natukese aja eest veel selge polnud (siin aitas mind jälle too saladuslik „sk. meel“).

Paari sammuga olin kellatorni jalal asuva luugi juures, kus eile õhtul kõlkus nөөr, mis nii väga ahvatles Peetrit.

Olingi õieti arvanud. Sain veel haarata nөөrist ja päästa — mida? Seda ma ei tea isegi, kuid midagi oleks ikka vist juhtunud, kuigi Peeter salgas, kategooriliselt seletades, et tema vaid „vaadanud“.

Jah! Tõsi näis ju ka see olevat, kuid ei usu, et ühe kellanөөri „vaatlemisest“ kell ligi 1 minuti heliseb tasa, kuid küllalt kõvasti, et meie seda kuulsime.

Kellagi ärkas unest, mis vist pööraselt magus oli (nagu alati tema juures, mida hiljem taipasin) ja torises midagi mis just väga teravmeelne polnud.

Andsin siis Peetrile veel ühe „tulise“ ja soovitasin riidesse panna, sest kell hakkas varsti 8 saama.

Kell lõi just pool üheksa, kui astusime tolliülema kabinetti, et kuulda midagi ärasõidu võimalustest. Seekord oligi meil õnne. Saime vastuse et lahkume Kuresaarest tolliülema autol, mis meil viib Sõrve, sest seal läheduses pidi laev asuma.

Kilomeetreid oli sinna oma 60, kuid mis viga autos sõita. Nii olime mureta.

(Järgneb.)

Salk Tallinna skaute, kes 1931. a. suvel jalgsi Riiga ja tagasi matkasid, ühes kahe Latvia skaudiga.

Vene (süsta) ehitamine.

„Scouting'ist“ nskm. H. Tari.

Tõlkija märkused:

Selliseid venesid võiks ehitada lühiajaliseks tarvitamiseks, kuna see pole küllalt vastupidav. Kaared ja ribad tuleks asetada vähemalt kaks korda tiheimini ning nad tuleksid enne riidega katmist linaõliga imbutada. Riie tuleks võtta hästi paks ja tugev puldan, et sõiduvees asuvate juhuslikkude takistustega kokku põrgates ei puruneks. Vene umbseisse otstesse tuleks teha õhu-augud suletava kaanega, et vahetada õhku ja sinna kogunenud vett lasta välja. Pikkemate sõitude otstarbeks ehitatud venede otsi võiks kasutada tagavara riiete ja toidumoota hoidmiseks, kuid siis olgu otsad ikkagi vee kindlalt suletavad, et juhusliku ümbermineku puhul jääksid peidetud esemed kuivaks.

Ka puldan tuleks enne külgelöömist mädanemise ärahoidmiseks linaõliga kahest poolt katta.

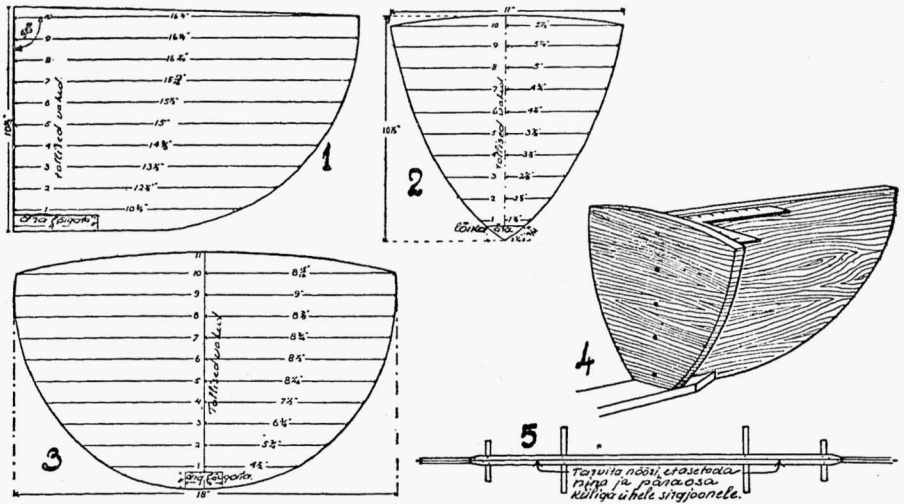
Juba paar aastat tarvitavad Ameerika skaudid suure eduga omatehtud venesid. Ehitus on võrdlemisi lihtne ja on läbiviidav väheste kuludega.

Paadi kereks on lihtne puust sõrestik kaetud veetiheda purjeriidega.

Materjal: Männipuu laud pikkus 5'(jalga) 6"(tollid), laius 18" paksus $\frac{7}{8}$ ", kuus tünni vitsa (puust), üheksa puulatti $11 \times 1\frac{1}{2} \times \frac{3}{16}$ " üks kiilu puu $8 \times 1\frac{3}{4} \times \frac{3}{4}$ ", umbes $\frac{1}{2}$ kg. 1" tsingitud naelu, karp vaskseid naelu, purjeriie $16\frac{1}{2} \times 43$ ", $\frac{1}{4}$ naela seatina, $\frac{1}{2}$ liitrit värvi ning järgmised tööriistad: Haamer, käsisaag, hõõvel, nuga, põitel ja pliiaats.

Ehitamine: On tarvis 3 suurt paberi poognat, et joonestada loomulikult suuruses vene nina- ja päralaud ühes otsa kaartega. Esimalt joonistame välja nina- ja päralaud, millised tehakse ühesugused. Tõmbame horisontaalse joone paberi ääre lähedale. Vasema paberi ääre lähedalt tõmbame sellele perpendikulaari, ning asetame sellele pikkuse $10\frac{1}{2}$ ". Algame alt paralleeljoonte tõmbamisega, milliste vahekaugus 1". Nüüd märgime paralleeljoontele tarvilikud pikkused: alumisel 7" järgmisele $10\frac{3}{4}$ " siis $12\frac{1}{2}$ ", $14\frac{1}{2}$ ", $13\frac{3}{8}$, 15", $15\frac{1}{2}$, $15\frac{3}{16}$ ", $16\frac{1}{6}$ ", $16\frac{1}{4}$ " ja viimane $16\frac{1}{4}$ ". Viimasest punktist tõmbame otse joone perpendikulaarjoone pikendusel asuvasse punkti, millise kaugus lõikumispunktist $\frac{1}{2}$ ". Ühendame paralleeljoontel asuvad punktid kõverjoonega, ning lõikame välja. Alumisest nurgast tuleb väljalõigata tükk $\frac{3}{4}$ " üles ja 4" paremale. Siia tuleb kinnitada paadi kiil.

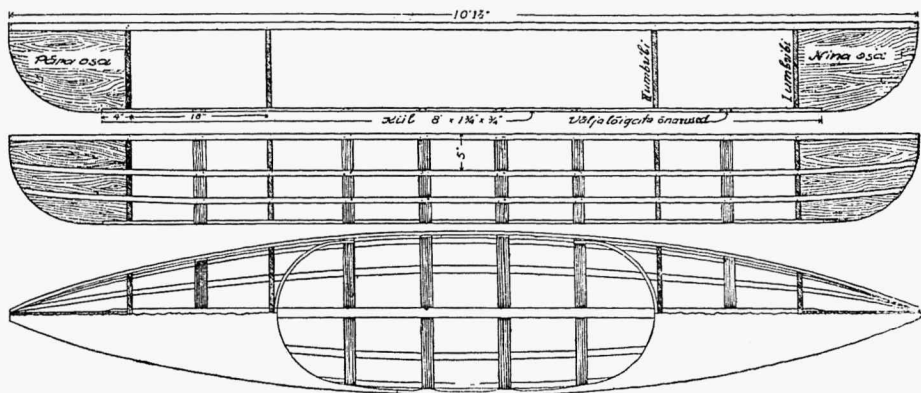
1. Nina ja päraosa. 2. Otsapoolne umbribi. 3. Keskmised umbribid. 4. Ninaosa koos umbribi ja kiiluga. 5. Eelnimetatud osad kokkupandult, altvaates.

Järgmisele paberile joonistame nina- ja päraribid. Tõmbame horisontaalse joone ning selle keskele perpendikulaari. Perpendikulaari pikkus $10\frac{1}{2}$ " , kusjuures ühelepoole horisontaaljoont jääb $\frac{1}{2}$ " teisele poole 10 ". Sellejärele tõmbame iga tolli järele horisontaalse joone. Alumisele joonele tuleb teravik, järgmise mõõdame perpendikulaarjoonest mõlemile poole $1\frac{1}{4}$ " siis $2\frac{1}{8}$ " , $2\frac{7}{8}$ " , $3\frac{1}{2}$ " , $3\frac{7}{8}$ " , $4\frac{1}{4}$ " , $4\frac{3}{4}$ " , 5 " , $5\frac{1}{4}$ " ja ülemine laius $5\frac{1}{2}$ ". Ühendame punktid kõveraga. Pealisjoon on kesktelt kumer. Lõikame selle osa välja, nüüd mõõdame alumisest teravikust $\frac{3}{4}$ " üles ning lõikame teraviku maha.

Kolmandale paberile joonistame keskmised umbsed kaared. Tõmbame jällegi horisontaalseid jooni 10 ja nende keskkohale perpendikulaari pikkusega 11 ". Esimese joone pikkus kummagile poole $4\frac{1}{2}$ " teine $5\frac{3}{8}$ " jne. $6\frac{3}{4}$ " , $7\frac{1}{2}$ " , $8\frac{1}{16}$ " , $8\frac{1}{2}$ " , $8\frac{3}{4}$ " , $8\frac{7}{8}$ " , 9 " ning ülemine $8\frac{15}{16}$ ". Tõmbame kõverjoone läbi leitud punktide, pealispinna teeme pealt kumeraks. On need jooned tõmmatud, mõõdame mööda perpendikulaari alt üles $\frac{3}{4}$ " ja vertikaaljoonest $\frac{7}{8}$ " mõlemile poole ja lõikame välja.

Väljalõikamiseks tarvitame käsisaagi, mis võimaldab kõveraid jooni lõigata. Asetame väljalõigatud joonised lauale, tõmbame joone ümber, tehes kõiki 2 eksemplaari. On osad välja lõigatud, algame kokkuseadmisega.

Esimesena lööme väiksemad umbribid pära- ja ninaosa külge. Naelutades panna tähele, et osad jääksid perpendikulaarseks üksteisele ja et nina ja päraosa oleksid umbkaare keskele kinnitatud. Kokkunaelutatud osadest kinnitame ühe paadi kiilu ühte otsa ning teise teisse otsa. Tuleb panna tähele, et osade kinnitamisele nad moodustaksid ühe sirge joone. Sirge tõmbamiseks kiilule tarvitame pingule tõmmatud nõõri.

Järgmiseks tõmbame kiilule 22" kaugusele otstest ristjooned. Siia kinnitame naeltega suuremad umbsed ribid. Suuremate umbribide vahe jagame viieks ühesuuruseks osaks ja tõmbame kiilule kriipsud. Samuti jagame suure ja väikse umbribi vahe kaheks ja märgime leitud koha kriipsuga. Neisse kohtadesse tuleb puuvitsad kinnitada. Neis kohis tuleb alla kiilupuusse lõigata rammid nii, et ribid jääksid ühte tasapinda kiilu puuga.

Enne vitsade naelutamist tuleb neid veerand tundi leotada, et nad muutuksid paenduvamaks. Sel ajal kui ribid ligunevad, võtame kaks latti, asetame ehitatava vene ülemise äärega tasa ja lööme nad umbribide külge ühe — ühele, teise — teisele poole. Nüüd lõikame ka nina- ja päraosadele õnarused sisse või teeme lati otsad teravaks nii, et nad passivad hästi üksteise külge. Mõõdame $4\frac{1}{2}$ " väikest ja 5" suurt umbribi mööda alla ja asetame siia teise paari lattisid. Võtame vitsad ja asetame nad kõik oma kohtadele (allapoole kiilu ja seestpoolt lattisid) ja naelutame kinni. Seda toimida ettevaatlikult, et mitte vigastada ribisid ega lattisid. Naelad lüüa väljast sissepoole. Häa on naelutades hoida teist haamert vastas, et nael läbistaks kergemini. On kõik ribid kinnitatud, asetame viimase latipaari 5" allapoole teisi lattisid ning kinnitame samuti. Nüüd on ta valmis selleks, et kinnitada katet.

Võta riie ja lõika 6" pikkune tükk maha pealiskatteks. Murra ülejäänud osa pikuti kaheks, keera paadi kere kummuli, aseta riie põhjale, murdjoonega kiilul. Riie peab ulatama 6" üle kummagi otsa. Nüüd jääb järele riide kinnitamine lattide külge. Algame keskelt, tõmmates riie hästi pingule. Naelutades tuleb seestpoolt haamriga toetada, nagu eelpool tähendatud. Otsa lähedale jõudes, keera paadi jälle püsti. Nüüd mähime riide ümber otsa. Voldid tulevad pikuti kiilu. Samuti katame teise poole paadi.

Nüüd tuleb veel paat pealt osaliselt katta. Lõikame 6' pikkuse riidetüki pooleks. Asetame need paadi otstele ja lõikame üleliigse riide maha. Nüüd kinnitame latid veel väljaspoole riidet ülemisele

äärele ning kiilu alla, milline töötab paadi kiiluna ning hoiab paati vastu põhja puutudes.

Nüüd on paati tarvis hästi veega niisutada, et ta tõmbaks pingule. On see uuesti kuivanud, värvi paat soovivat värvi, lase hästi kuivada ja paat on valmis sõiduks.

Teateid.

Skautide „isa“ lord R. Baden Powell'i külaskäik jääb tema teate põhjal käesoleval aastal teostamata.

Tallinna malevast.

Aastapäev, pühitsetakse 4. ja 5. juunil s. a. Laupäeval 4. juunil on Jumalateenistus, aktus ja jalutuskäik hra Riigivanema juure.

5. juunil pärja panek Vabadussõja langemise õpetajate ja õpilaste mälestussambale.

Mõlemil päeval skautide demonstratsioonid ja loterii-allegrii. Peale selle maleva kodus nädal aega suur käsitööde näitus.

Jälle üks skaut välismaal. Mõne päeva eest sõitis II järgu skaut Hans Kõll, külla skm. Court'i juure Inglismaale, kuhu jääb kogu suveks, et võtta osa sealsete skautide tööst ja elust.

Tuli tagasi. „Kadunud vend“, n-sk. Anatoli Männik saabus mõne aja eest välismaalt, seekord otsekohe Türgist. Peale selle käis veel Aafrikas, (vist elevanti jahil). Praegu puhkab.

II Juhtide laager, korraldati 50 juhi osavõtul suviste pühade ajal Koitjärvel. Kuna laager oli õppelaagerina ette nähtud ja, et seda juhtis tubli skaut juht n-sk. Viktor Birk oma abide n-sk. V. Suigusaare ja J. Stranberg'i õnnestus laager väga hästi.

III Juhtide laager korraldakse Jaanipäeval.

Loterii-Allegrii asiade korjamine õnnestus hästi — saadi palju haid ja väärtuslikke asju ja asiakesi. Kuid oli ka neid kes sel' moel said, oma 1887 aastal seisma jäänud asjadest lahti, kuid skaut on ka neile tänulik.

Narva malevast.

22. mail oli meil suur skautide pidu, veel praegu on väsimus kõigis nii suur, et kuidagi ei jõua kirjutada. Loodame järgmises numbris seda teha. *Mi.*

Rakvere malevast.

4. ja 5. juunil peame suure kevad peo ja maleva VI aastapäeva. *Nr.*

Tartu malevast.

Meil lõppes sisetöö, mis tõttu ei saa teid informeerida ka oma tegevusest, kuna väljas kirjutamisega pole veel harjunud.

Nõmme malevast.

29. mail pühitsesime oma Jüripäeva. Kus viibis ka hra Peavanem.

Pärnu malevast.

Teeme juba kibedaid ettevalmistusi suurlaagriks. Peaegu igapäev jookseme Doberani — laagri platsi vaatama — mille tõttu vabandage, et põle saanud „Eesti Skaudi“ jaoks midagi teha. Järva, Valga, Võru, Saaremaa ja Lääne malevaist põle teateid saabund.

„Eesti Skaudi“ toimetuse sekretäri e-sk. Leonhard Jägeli välismaale sõidu puhul asub tema kohale I jsk. Ilmar Esenson.

KIRJAKAST.

Soovin kirjavahetust Rakvere „Rajaleidjate suguharu“ sk.-rühma juhtidega või skautidega.

Olen II jsk., 19. a. vana, rühmajuht. Address: II jsk. K. Kanger. Kirna jaama p.-ag.

Järgmine „Eesti Skaut“ ilmub kaksiknumbrina suurlaagriks.

7. mail s. a. lahkus taevaisa kutsel meie sõbratar ja rühmajuht

Leida Kallaspolik

jättes leinama Kirna GAIDE ja SKAUTE.